

Kirobbanóan sikeres nemzetközi bestseller,
ami Sarah J. Maas és Marissa Meyer
sorozataihoz hasonlóan vagány, izgalmas
és szemtelen módon dolgoz fel
egy klasszikus mesét.

TO KILL A KINGDOM

egy birodalom végzete

*A hercegnő alig várja,
hogyan elkapja a hercegét...*

*finep
selection*

ALEXANDRA CHRISTO

ALEXANDRA CHRISTO

TO
KILL A
KINGDOM

egy birodalom végzete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

EGY

L I R A

ANNYI SZÍVET GYŰJTÖTTEM BE EDDIG, AHÁNY ÉVES VAGYOK.
Vagyis a hálósobámban összesen tizenhét rejtőzik valahol a homok alatt. Olykor-olykor leások, csak hogy lássam, mind megvannak-e még. Lenn a mélyben, vérben ázva. Megszámlálom őket, és megnyugszom, hogy nem lopták el egyiket sem éjszaka. Azon se lepődnék meg, ha így történné. A szíveknek hatalma van, a magamfajták pedig egy dologra vágnak még az óceánnál is jobban: hatalomra.

Hallottam egy s mást. Elveszett szívekről szóló történeteket, amelyekben szigonnyal szegezték a nőket az óceánfenékhez, amiért áru-lást követtek el. Magukra hagyták őket, míg ki nem szenvedtek, a vérük sóvá nem vált, és testük össze nem olvadt a tenger habjaival. Ezek a nők a saját társaiktól vették el az emberi adományokat. Ők a habléányok, akik inkább halak, mint hús-vér emberek, a felsőtestük ugyanolyan pikkelyes, mint gyalázatos uszonyuk.

A szirénektől eltérően a habléányoknak nincs haja, a fejüket kék burok fedi, amiből nyúlványok tekergőznek, és hiányzik az

állkapcsuk is, aminek következtében akkorára képesek nyitni a szájukat, hogy simán elnyelnek kisebb hajókat és cápákat is, egészben. Sötétkék húsukat aprócska uszonyok fedik, végig a karjukon és a gerincük mentén. Egyszerre halak és emberek, mégsem hordozzák egyik faj szépségét sem.

Mint minden szörnyeteg, ők is halálosak tudnak lenni, de míg a szirének csábítanak és gyilkolnak, a habléányok teljesen megbabonázzák az embereket. Mindenféle csecsebecsét ellopnak tőlük, és követik a hajókat, abban a reményben, hogy valami kincs lehullik majd a fedélzetről. Néha megmentik a tengerészek életét, és nem kérnek cserébe mást, csak valami kis kacatot. A szíveket pedig nem azért lopják el tőlünk, mert hatalomra vágynak. Hanem azért, mert úgy hiszik, hogy ha elég emberi szívet fogyasztanak el, egyszer ők maguk is emberré válhatnak.

Gyűlölöm a habléányokat.

Az én hajam egészen a derekamig ér, és éppolyan vörös, mint a bal szemem – de csak mint a bal, a szirének jobb szeme ugyanis olyan árnyalatú, mint a tenger, amelyben születtek. Én Diavólosz hatalmas tengerében születtem, ami az alma és a zafír vize. Mivel mindkettő egyenlő arányban található meg itt, a szemem egyikre sem hasonlít különösebben. Az óceánnak ebben a részében található a Kétó királyság.

Mindenki nagyon jól tudja, hogy a szirének gyönyörűek, a kétói azonban egy királyi vérvonal, ami még több bájít jelent. Ez a sós víz és a fejedelmi származás pazar gyümölcse. Szempillánkon a jéghegyek szilánkjai ragyognak, ajkunk a tengerészek vérétől piroslik. Tulajdonképpen kész csoda, hogy dalra is szükség van ahhoz, hogy szíveket raboljunk.

– Melyiket választod? – kérdezi Kahlia pszárin nyelven.

Itt ül mellettem a sziklán, és a távoli hajót kémleli. Pikkelye sötétrőt, szőke haja pedig nem ér le a melléig, amit narancssárga alga borít.

– Ne legyél hülye – felelem. – Tudod jól, hogy melyiket.

A hajó komótosan halad előre Adékarosz nyugodt vizein. – Adékarosz az emberek egyik királysága, és megfogadtam, hogy megölöm a hercegüket. A hajó kisebb az átlagosnál, és skarlát fából készült, ami az országuk nemzeti színére utal.

Az emberek szeretnek úton-útfélen kérkedni a gazdagságukkal, márpedig az olyan lények számára, mint amilyen Kahlia vagy én vagyunk, ez azt jelenti, hogy még könnyebben kiszúrjuk a királyi hajókat a tengeren. Nincs nehéz feladatunk: a flottában egyedül ezt festették színesre, és ezen lobog tigrises zászló. Ez az egyetlen, amelyen az adékaroszi herceg utazni szokott.

Könnyű prédá azoknak, akiknek épp vadászhatnékja van.

A nap forrón süti a hátam. A tarkóm teljesen leizzadt, a hajam nedvesen tapad rá. A tenger jeges vizébe vágyom, ami olyan hideg, mintha fagyott késeket szúrnának a csontjaim közé.

– Nagy kár érte – jegyzi meg Kahlia. – Mikor kémkedtem utána, olyan volt, mintha egy angyalt figyelnék. Olyan édes pofija van.

– A szíve még édesebb lesz, hidd el.

Kahlia szája gonosz mosolyra húzódik.

– Ősidők óta nem öltél már, Lira – szemtelenkedik velem. – Biztos vagy benne, hogy nem estél ki a gyakorlatból?

– Azért egy év nem olyan sok.

– Attól függ, ki honnan számítja az ősidőket.

Felsóhajtok.

– Akkor áruld el, kire céloz, hogy megölhessem és befejezhessük végre ezt a beszélgetést.

Kahlia gonoszul vigyorog. Olyankor szokott így, amikor a legförtelmesebben viselkedem, a szirének ugyanis az ilyesmit tartják nagy értéknek. Azt éljenzik, aki a legkegyetlenebb. Azt tanítják nekünk, hogy a barátság, a bajtársiasság olyan távol áll tőlünk, mint a szárazföld. Csak és kizárólag a Tenger Úrnőjének tartozunk hűséggel.

– Ma mintha egy kicsit szívtelen lennél, nem gondolod?

– Soha – vágom rá. – Tizenhét szív van az ágyam alatt.

Kahlia kirázza a vizet a hajából.

– Az a sok herceg, akiknek a vérébe belekóstoltál...

Úgy mondja, mintha erre büszkének kellene lennem, de csak azért, mert Kahlia még fiatal, és eddig csak két szívet sikerült begyűjtenie. Egyik sem királyi származású emberé – ez az én specialitásom, az én territóriumom. Kahlia részben ezért is becsül engem olyan nagyra. Folyton afölött mereng, vajon egy herceg ajka más ízű-e, mint a többi halandóé. A választ én sem tudom, hiszen csak hercegekkel volt dolgom.

Amióta az istennőnket, Kétót megölték az emberek, az a szokás, hogy minden évben, a születésünk havában begyűjtjük egy-egy ember szívét. Ezzel ünnepeljük a Kétótól kapott életünket, és így állunk bosszút azért, hogy az emberek elvették őt tőlünk. Amikor még túl fiatal voltam a vadászathoz, az anyám gyűjtötte a szíveket helyettem, ahogy a hagyomány előírja. Mindig hercegeket ölt nekem. Voltak köztük olyan kicsik is, mint én magam. Továbbá ráncosak és öregek is, meg középső gyerekek, akiknek úgysem volt esélyük, hogy trónra kerüljenek. Armónia királyának például egykor hat fia volt: az első hat születésnapomra anyám az ő szívüket hozta el, szép sorjában.

Mikor elég idős lettem ahhoz, hogy a saját kezembe vegyem a fegyvert, nem okozott gondot számomra, hogy királyi származású férfiakra vagy egyenesen trónörökösökre vadászjak, annak ellenére,

hogy a többi szirén egyszerű tengerészekre hajtott. Nagyon komolyan veszem, hogy híven kövessem az anyám hagyományait.

– Elhoztad a kagylót? – fordulok Kahlia felé.

Arrébb igazítja a haját, hogy lássam, ott lóg a nyakában egy narancssárga tengeri kagyló. Az én nyakamban is lóg egy hasonló, csak az néhány árnyalattal véresebb. A kagyló nem túl feltűnő, de ennek segítségével tudunk legkönnyebben kommunikálni. Ha a fülünkhöz tartjuk, halljuk az óceán hangját és otthonunk, a víz alatti Képtó-palota dalát. Ha kettéválnánk, Kahlia térképként is használhatná, amivel könnyen tájékozódhat Diavólosz tengerében. Nagyon messze vagyunk a királyságuktól, közel egy hétbe került, mire elúsztunk ideig. Kahlia csak tizennégy éves, és bár jobban tenné, ha a palota közelében maradna, én úgy döntöttem, hogy velem kell jönnie, és miután hercegnő vagyok, a kívánságom számára parancs.

– Nem fogunk különválni – mondja Kahlia.

Normális esetben nem aggódnék amiatt, hogy az egyik kuzinom zátonyra fut valami idegen óceánban. A legtöbben unalmas és kiszámítható kislányok, akikbe semmi ambíció és képzelőerő nem szorult. Amióta a nénikém meghalt, folyton ott lebzselnek körülöttem, hízelkedő rajongóként. Ami nevetséges, hiszen a Tenger Úrnője nem azért van, hogy rajongjanak érte. Hanem azért, hogy féljenek tőle.

– Ne feledd: válassz ki egyet, és csak rá koncentrálj – utasítom.

Kahlia bólint.

– De melyiket? – kérdezi. – Vagy énekelni fog majd, ha a közelbe érünk?

– Mi fogunk énekelni, nem ők – magyarázom. – A dal megbabonázza majd őket, de ha csak az egyikükre figyelsz, olyan reménytelenül beléd szeretnek, hogy mikor a vízbe merülnek, még akkor is csak a szépségéről áradoznak majd.

– Normális esetben a babonázás hatása megtörik, mikor haldokolni kezdenek – jegyzi meg Kahlia.

– Igen, de ha mindannyiukra egyforma energiát fordítasz, akkor a szívük mélyén tudni fogják, hogy valójában egyikükre sem vágysz igazán. A trükk az, hogy elhiteds velük, hogy ugyanannyira akarod őket, mint ők téged.

– De hát olyan gusztustalanok – fanyalog Kahlia, bár nem elég meggyőzően ahhoz, hogy higgyek is neki. – Hogy tudják elhinni, hogy pont utánuk epekedünk?

– Úgy, hogy ezek most nem csak egyszerű tengerészek. Ezek királyi származásúak, ami azt jelenti, hogy hatalommal rendelkeznek. A hatalom pedig *mindig* vonzó.

– Királyi származásúak? – tátja a száját Kahlia. – Azt hittem, hogy...

Elhallgat, de tudom, mit hitt: azt, hogy a hercegek az enyéme, és nem osztozkodom rajtuk. Ez nem teljesen igaz, de ahol vannak hercegek, ott általában vannak királyok és királynők is, akiknek jómagam semmi hasznát nem veszem. Az uralkodókat annyira könnyű eltávolítani. A hercegek jóval vonzóbb célpontot jelentenek számomra. Főleg, ha fiatalok, és mindenki ott ugrál körülöttük. Ők a soron következő uralkodói osztály, és ha megölöm őket, akkor a jövőjüket pusztítom el. Pont, ahogy az anyám tanította.

Megfogom Kahlia kezét.

– Tiéd lehet a királynő. Engem nem érdekel a múlt.

Kahlia szeme felcsillan örömeiben. A jobb szeme részben zafírkék, mint az enyém, a bal meg krémesen sárga, és az íriszétől szinte nem is látszik a fehérje. Ha a tizenötödik születésnapjára beszerez egy uralkodói szívet, akkor az anyám egész biztosan megkönyörül rajta a korábbi vétségéért.

– A tiéd pedig a herceg lesz – teszi hozzá Kahlia. – Az az édes arcú.

– Az arca engem nem érdekel – horgasztom le a fejem. – A szívét akarom megszerezni.

– Az a sok szív – sóhajtja angyali hangon. – Lassan nem marad hely, hogy elásd őket.

Megnyalom az ajkaim.

– Az lehet – válaszolom. – De egy hercegnőnek akkor is szüksége van a hercegére.

KETTŐ

L I R A

A HAJÓ OLDALA DURVA TAPINTÁSÚ. A fa érdes, a festék megrepedt és pattogzik mindenhol. Olyan esetlenül suhan a vízen, mint ha csorba lenne, mint egy életlen kés, amivel csak erőlködve, kínlódva lehet szelni. Van, ahol rohad is, a bűz facsarja az orrom.

Ez bizony egy szegény herceg hajója.

Nem minden királyi ivadék egyforma. Vannak, akik elegáns ruhákban járnak és olyan súlyos ékszereket viselnek, hogy kétszer olyan sebesen süllyednek tőle, mint mások. És vannak, akik alig hordanak valamit, csak egy-két gyűrűt, a koronájuk meg aranyra festett bronzból készült. Nekem aztán édes mindegy, csak herceg legyen.

Kahlia is itt van az oldalamon, együtt úszunk a hajóval, ami komótosan halad előre. A sebessége egyenletes, nem okoz gondot számunkra, hogy tartsuk a tempót. Most épp a kínzó várakozás szakaszánál járunk, ami alatt az emberből fokozatosan préda lesz. Beletelek egy időbe, mire a herceg végre megjelenik a fedélzeten, és megnézi magának az óceánt. Bennünket nem lát. Túl közel vagyunk

hozzá, és túl gyorsan is úszunk. A víz sodrásában Kahlia felém pil-lant, látom a kérdést könyörgő tekintetében. Bólintok, és közben próbálok a tőlem telhető legkedvesebben mosolyogni.

Kiemelkedünk a habokból, és kinyitjuk a szánkat. Tökéletes össz-hangban éneklünk, midáski, a legerterjedtebb emberi nyelven, amelyet minden szirén jól ért és beszél. Nem mintha számítának a szavak: maga a zene babonázza meg őket. A hangunk visszhang-zik az égboltról, dalunkat a szél a szárnyára kapja. Úgy éneklünk, mintha egy teljes kórust alkotnánk, és ahogy a bűvös dallamok el-érik a fedélzetet, bekúsznak az utazók szívébe, a hajó lassítani kezd, majd megáll.

– Hallod te is, anyám? – kérdezi a herceg. A hangja magas, ál-modozó.

A királynő mellette áll.

– Nem hiszem, hogy...

A hangja bizonytalanul cseng, a dallam végül engedelmességre kényszeríti. A dalunk parancsként hat az emberekre, mindegyikük-re. Most megállnak, és a vizet fürkészik. A szemem a hercegre eme-lem, és lágyabb hangon éneklek. Pár pillanat és ő is észrevesz engem.

– Édes istenem – sóhajtja. – Hát te vagy az.

Elmosolyodik, a bal szeméből legördül egy könnycsepp.

Abbahagyom az éneklést, most finoman dúdolok.

– Szerelmem – mondja a herceg. – Végre megtaláltalak.

Megragadja a kötélhágcsót, egészen kihajol, a mellkasa párhúza-mos a fedélzet deszkájával, majd az egyik kezével felém nyúl. Bézs színű inget visel, ami túl nagy rá, az ujjá szétfeslett, és kicsit még a moly is megrágta. A koronája vékony aranylevelekből készült, félő, hogy egy hirtelen mozdulattól könnyen el is törhet. Jelentéktelen, szegény hercegnek tűnik.

De az az arc!

Lágy, kerek vonásai vannak, a bőre, mint a lakkozott fa, a szeme még annál is sötétebb, mély, átható. Sűrű, tömött fürtjei szabadon szállnak, tekeregnek a szélben, gyönyörűen, kuszán, hullámos csigákban. Kahliának igaza volt: tényleg olyan, mint egy angyal. Sőt: fenséges. A szíve nagyon értékes trófea lesz.

– Milyen szép vagy – búgja a királynő mély hódolattal Kahliának. – Nem is értem, hogy találhattam eddig szépnek másokat.

Kahlia úgy mosolyog, mint egy vadállat, közben a királynő felé nyújtózik, és csábosan csalogatja.

Én a herceg felé fordulok, aki kétségbeesetten nyújtja felém a karját.

– Szerelmem – könnyörög. – Gyere ide föl.

Nemet intek a fejemmel, és tovább dúdolok. Andalító hangommal együtt zúg a szél.

– Akkor én megyek hozzád! – kiáltja olyan eltökélten, mintha ez bármikor is kérdéses lett volna.

Arcán boldog mosollyal az óceánba veti magát, és hallom, hogy nemcsak egy, hanem két test is a vízbe csapódik – a másik minden valószínűség szerint a királynőé, aki a kuzinom után vágyakozik. A csobbanás hangjától a légénység magához tér, és éktelen kiabálásba fognak.

A hajó korlátjához sietnek, ott kapaszkodnak mind az ötvenen a kötélzetbe meg a fába, és rémülten nézik, mi folyik idelenn. Egyikük sem elég bátor ahhoz, hogy az uralkodó után ugorjon. Érzem a félelmük szagát, ahogy azt is, milyen zavartak most, hogy véget ért a dalunk.

A hercegem szemébe nézek, és megérintem a finom, angyali bőrért. Egyik tenyerem az arcán hagyom, a másikat a csontos vállára

simítom, majd gyengéden szájon csókolom. És amikor az ajkaink egymáshoz érnek, lerántom a víz alá.

Mikor már elég mélyen vagyunk odalenn, a csók abbamarad. A dalom is rég véget ért, de a herceg még mindig szerelmesen néz rám. A tüdejét közben megtöltötte a víz, szájával levegő után kapkod, de a tekintetét nem veszi le rólam, kábult imádatlással bámul.

Merülés közben az ujjait az ajkához érinti.

Alattam Kahlia királynője küzd fejvesztve. A saját torkát szorongatja, közben pedig hessegeti magát a kuzinomat. Kahlia dühödten a bokájába kapaszkodik, húzza, vonja lefelé, a királynő közben eltorzult arccal menekülni próbál. Mindhiába. Ha egy szirén elkap, többé nem ereszt.

A haldokló hercegemet ölelgetem. Két hét múlva töltöm be a tizennyolcat. Erre az útra most azért vállalkoztunk, hogy megajándékozzam Kahlia: hogy saját kezében tarthassa egy uralkodó szívét, a tizenötödik születésnapján. Nekem ma nem lenne szabad szívet lopnom két héttel az évforduló előtt, ezzel a legszentebb szabályunkat szegném meg. De ez a herceg most szép lassan meghal a karjaim közt. A bőre barna, de a szája már kék az óceán miatt. A haja úgy hullámszik mögötte, mint a fekete hínár. Ártatlansága felidézi bennem az első gyilkosságomat. Egy fiatal fiú volt az áldozatom: akkor sikerült anyámnak ilyen szörnyeteggé változtatnia.

Milyen szép pofija van, suhan át az agyamon.

Az ujjam végighúszom szegény herceg ajkán, és nézem, milyen békés az arckifejezése. Majd olyan rémisztő hangon sikoltok fel, ahogy senki nem tud. Ez a hang a csontok mélyére hatol és a bőr alá mászik. Anyám nagyon büszke lenne most rám.

Egy mozdulattal beszakítom a herceg mellkasát, és kitépem a szívét.

HÁROM

ELIAN

TULAJDONKÉPPEN GYILKOS VAGYOK, de szeretek úgy gondolni erre, hogy ez a jobb tulajdonságaim közé tartozik.

A hold felé tartom a késem, és megcsodálom rajta a megcsillanó vért, még mielőtt a fém teljesen beinná. Akkor kaptam, amikor betöltöttem a tizenhetet, és világossá vált, hogy az ölés számomra több mint hobbi. Az mégsem járja, mondta a király, hogy a midászi herceg egy rozsdás késsel mászkál. Úgyhogy most egy mágikus késem van, ami olyan gyorsan issza be az áldozata véré, hogy alig marad időm csodálni. Azt hiszem, egy hercegnek ilyen fegyver jár. Bár egy kissé színpadias cucc.

A fedélzeten heverő lényt figyelem.

A Szaád egy fenséges hajó, ami kétszer akkora, mint egy rendes, négyszáz fős legénységű hajó, bár nekem fele annyi emberem van csak, mert a hűséget mindennél többre tartom. Vén fekete laternák díszítik a hajófart, az orrárbóc pedig úgy nyújtózik előre, mint egy éles tör. A Szaád valójában nem is hajó: inkább fegyver. Sötét tengerkék, mint az éjszaka, vitorlái elefántcsontszínűek, mint a királyné bőre, fedélzete pedig éppolyan ragyogó, mint a király.

A deszkán azonban momentán egy szirén véres teteme hever.

– Nem kellett volna mostanra eltűnnie?

Kolton Torik teszi fel ezt a kérdést, az első tiszt. Torik a negyvenes évei elejét tapossa, pompás fehér bajsza van, és jó tíz centivel magasabb nálam. A karja olyan vastag, mint a combom, és minden tagja irdatlanul méretes. Az ilyen meleg nyári hónapokban rövid szárú, kopott térdű nadrágot visel, meg egy fehér inget fekete mellénnyel, amit vörös madzaggal köt meg – masnira, ráadásul. Számmomra ezzel azt üzeni, hogy bár sok dolgot komolyan vesz – tulajdonképpen mindent a világon –, azt viszont, hogy szerepe szerint majdnem-kalóz, egy cseppet sem. Épp az ellentéte egy másik emberemnek, Kye-nak, aki semmit nem vesz komolyan a világon, ellenben úgy öltözködik, mintha a Xaprár hírhedt tolvajtársaságának tiszteletre méltó tagja lenne.

– Már a látványától is rosszul vagyok – szólal meg Torik. – Deréktől fölfelé tulajdonképpen ember.

– Tetszik deréktől fölfelé, mi?

Torik arca kipirul, a fejét elfordítja a szirén csupasz melléről.

Persze értem, miről beszél, de a tenger kellős közepén néha elfelejtek meglepődni. Nem akarok a pikkelyek meg a vérvörös ajkak mögé látni, és az sem érdekel, mi van a szemek mögött, amik mindig különböző színűek. Az olyan emberek, mint Torik – vagyis a jó emberek –, látják, milyenek lehetnének ezek a lények: nők és lányok, anyák és gyerekek. De én csak azt látom, amik: szörnyek és bestiák, torzszülöttek és démonok.

Én nem vagyok jó ember. És nem is hiszem, hogy láttam mostanában jó embert.

A szirén bőre most elkezd oszlani. A haja tengerzölddé válik, a pikkelye gyöngyözik. Még a vére is, mielőtt teljesen összemocskolná

a Száad fedélzetét, habzani kezd, míg nem marad más belőle, mint tengeri tajték. Aztán pár másodperc múlva még az is teljesen eltűnik.

Nagyon hálás vagyok ezért. Mikor egy szirén meghal, visszaolvad az óceánba, ami azt jelenti, hogy nem marad utána tetem. Nem kell elhamvasztani, sem a vízbe dobni a rothadó hulláját. Lehet, hogy nem vagyok jó ember, de azért az ilyesminek nagyon örülök.

– És most mi legyen, Kapitány?

Kye visszateszi a kardját a helyére, és visszamegy Madrid, a másik legjobb barátom oldalára, aki történetesen nő. Kye szokás szerint most is feketét visel, foltozott bőrruhát és levágott ujjú kesztyűt. Világosbarna haját mindkét oldalon felborotváltatta, ahogy az omorfiai férfiak körében szokás – náluk a szépség mindennél nagyobb érték. Kye esetében ez azt jelenti, hogy az esztétikum a morálnál is fontosabb. Szerencséjére – és valószínűleg mindannyiunk szerencséjére – Madrid nagyon ért ahhoz, hogy illendőségre kényszerítsen más embereket. Ahhoz képest, hogy képzett gyilkos, furcsamód igen tisztességes, és bár Kye jó néhányszor bajba sodorhatta volna magát a viselkedése miatt, a kapcsolatuknak köszönhetően eddig nem esett bántódása.

Küldök egy mosolyt Kye-nak. Szeretem, ha Kapitánynak szólít. Sokkal inkább, mintha uramnak, hercegemnek vagy ami a legjobb, *őfensége Sir Elian Midasznak* hívnak. Bármit is jelentsen ez utóbbi, legalább olyan ájtatoskodó és álszent cím, mintha hajbókolás közben köpnének egyet. A Kapitány sokkal jobban illik hozzám, mint a korábbi titulusom. Egyébként is inkább érzem magam kalóznak, mint hercegnek.

Tizenöt éves korom óta érzek így, és az elmúlt négy esztendőben folyamatosan a tengert járom. Mikor Midaszban vagyok, semmi

máshoz nincs kedvem, csak az alváshoz. Nagyon kimerítő dolog herceggként viselkedni: még azokkal sem tudok egy jót beszélgetni az udvarban, akik valóban kedvelnek engem, mert egész egyszerűen elalszom a társaságukban. Amikor viszont a Szaád fedélzetén vagyok, alig alszom. Egyszerűen nem fáraszt ki semmi. Állandóan pörgök és pezsgék. Mintha villámok cikáznának az ereimben. Éberem figyelek, és úgy tombol bennem a nyughatatlan kíváncsiság, hogy mikor a csapat többi tagja mély álmát alussza, én akkor is nyitott szemmel fekszem a padlón, és számlálom a csillagokat.

Különböző alakzatokat látok beléjük, aztán történeteket fabrikálok köréjük. Olyan helyekről, ahol eddig jártam, vagy ahová készülünk. Tengerekről, óceánokról, amiket felfedezünk, emberekről, akiket magunk közé toborzunk, démonokról, akiket majd legyözünk. Az izgatottságom sosem lanyhul, még akkor sem, mikor a tenger halottnak tűnik. És akkor sem, mikor meghallom az ismerős dalt, ami a lelkem szorongatja, és mintha csak először tenné, elhite-ti velem, hogy létezik igaz szerelem. A veszélytől csak még mohóbb leszek.

Elian Midaszként, a midaszi trón koronahercegként, örökös-ként rémesen unalmas vagyok. Különböző rangokról, vagyonok-ról vagyok kénytelen beszélgetni, meg arról, melyik bálba menjek el, melyik hölgynek van a legszebb ruhája, és ugyan melyiket érné meg összegyűrni magam alatt. Minden egyes alkalommal, amikor Midaszban kötök ki, erre a játszámra kényszerítenek, és úgy érzem, ez mind elvesztegetett idő. És közben lemaradtam egy lehetőségről, vagy megmenthettem volna egy életet. Ennyi erővel akár feláldozhattam volna egy újabb királyi ivadékot a Hercegek Rémének.

Amikor azonban egyszerűen Eliau vagyok, a Szaád kapitánya, teljesen átváltozom. Mikor én döntöm el, melyik szigeten kössünk ki,

és velem van a teljes legénységem, akkor igazán önmagam lehetek. Szédülre ihatom magam és évődhetek a nőkkel, akiknek bőre hősi kalandozásoktól forró. A nőkkel, akik rózsa- és malátaillatot árasztanak, és mikor meghallják, hogy herceg vagyok, felnevetnek, majd közlik velem, hogy attól még fizetnem kell az italomért.

– Kapitány! – szólít meg Kye. – Helyzet van.

Felsietek a fedélzeti emelvényre, lekapom az arany távcsövet az övem bújtatójáról, és a feketére mázolt szemem elé helyezem. Az orrárbóccal szemben csak az óceánt látom, hosszú-hosszú mérföldekig nincs más, csak az óceán. Mintha végtelen lenne: semmi más, csak a tiszta víz. Izgatottan megnyalom a szám, kíváncsi vagyok, mit találunk.

Királyi származású vagyok, igen, de ennél sokkal meghatározóbb, hogy mennyi kalandvágy szorult belém. Az apám szerint az nem járja, hogy a midaszi örökös rozsdás késsel rohangáljon, a nyílt vizeket járja, hónapokra eltűnjön, vagy hogy tizenkilenc éves korára még mindig nincs egy valamirevaló felesége, ahogy az sem, hogy háromszög formájú kalapot visel, meg madzagkötős, olcsó rongyokat. Az sem járja, hogy kalózként és szirénvadászként élek, nem herceggként.

Nagyot sóhajtok, és a hajó orra felé nézek. Errefelé is tágas az óceán, de a távolban, túl messze ahhoz, hogy lássam innen, ott a szárazföld. Ott van Midasz szigete. Az otthonom.

A legénység felé fordulok. Kétszáz tengerész és harcos, akik büszkék arra, hogy velem tarthatnak, és bátran vállalják a küldetést. Nem olyannak látnak engem, mint az udvari emberek, akik azt képzelik rólam, hogy épp lázadok, és szükségem van arra, hogy kicsit felfedezzem a palotán túli világot. Nem, ezek a férfiak és nők tudják jól, hogy a mi szövetségünk egészen a halálunkig tart.

– Na jól van, semmirekellő, sziréngyilkos banda – kiáltom nekik. – Balra tarts!

A legénység éljenez. Midaszban valószínűleg annyit ehetnének és ihatnának, amennyi beléjük fér. Tele hassal térhetnének nyugovóra a selyemtakaróik közt. Itt, a Szaádon azonban nyoma sincs efféle luxusnak, ahogy a fogadók szalmával bélelt fekvőhelyein sem, ahol olykor megszállunk.

– A családom tudni akarja, mi mindent jártunk be – közlöm velük. – Hazamegyünk.

Dobolnak a lábukkal örömben, mások pedig tapsolnak. Vigyorgok, és igyekszem vidámnak tűnni. Nem láthatnak bizonytalannak. Ez az imázsom része: sosem vagyok dühös, mérges vagy rémült. Az életem, a sorsom fölött kizárólag én rendelkezem.

A hajó élesen elfordul, széles körben hullámot kavar, a legénység pedig izgatottan szaladgál föl-alá. Tetszik nekik, hogy visszatérünk Midaszba. Pedig nem is mind odavalósiak; néhányan a szomszédos Armóniából vagy Adékaroszból származnak. Olyan országokból, amiket meguntak, vagy ahol zűrzavar támadt, miután kihalt a királyi család. Sokfelől jöttek, de valódi otthonuk nincs – Midaszt nevezik annak, mert én is így teszek. Még akkor is, ha ezzel hazudnak nekem és önmaguknak is. A legénység a családom, és bár ezt sosem mondhatom ki hangosan – valójában nincs is rá szükség –, az igazi otthonom itt van, a Szaádon.

Ahová most megyünk, az is csak egy megálló a sok közül.

NÉGY

ELIAN

MIDASZBAN ARANYKÉNT RAGYOG AZ ÓCEÁN. Legalábbis arany-
nak tűnik. De valójában kék, mint a világon mindenhol –
a fény viszont érdekes játékot űz. Váratlan dolgokra képes. Hazud-
ni is tud.

A kastélyt a legnagyobb piramisban alakították ki, ami maga-
san a város fölé emelkedik. Színaranyból készült, így minden egyes
kő és téglacsillogva veri vissza a nap fényét. Itt-ott szobrok díszítik
az utcákat, a város alsóbb utcáiban pedig minden ház ugyanolyan
színben pompázik. Még az utcakövek is sárgán fénylenek, így mi-
kor a nap eléri az óceánt, a víz felszínén fémesen tükröződik vissza
a vakító város. A Midaszi-tenger valódi, kék színe csak a legsötétebb
éjszakákon látható.

Mivel én vagyok a midaszi herceg, az én szívemnek is arany-
ból kellene lennie. A száz királyság minden földjének megvannak
a maga királyokról szóló mítoszai és meséi: a Págosz családot pél-
dául állítólag hóból és jégből gyúrták az istenek. Minden nemzedé-
ket tejszerű hajjal és égszínkék szemmel áldottak meg. Az Édüllion
uralkodói família tagjai a szerelem istenétől származnak, így akihez

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hozzáérnek, az meg fogja találni a lelki társát. A midaszi királyi család ivadékait pedig egyenesen aranyból formázták a fentiek.

A legendák szerint a családban mindenkinek kincs folyik az ereiben. Én már persze véreztem néhányszor. Mikor vadászból prédává válnak, a szirének elvesztik a hidegvérüket, és gyakran vájják a karomba a körmüket. Többször serkent ki a vérem, mint bármelyik hercegnek, és biztos állíthatom, hogy nem aranyból van.

A legénységem is jól tudja ezt. Ők szokták megtisztítani és öszevarrni a sebeimet. A legenda azonban szórakoztatja őket, és ha az emberek az aranyvérről kérdeznek, felnevetnek és bizonytalanul bólogatnak. Sosem árulnák el, hogy valójában én sem vagyok különb.

– Hát persze – válaszolja ilyenkor Madrid. – A kapitányt a nap legtisztább sugaraiból formázták. Mikor azt látjuk, hogy vérzik, az olyan, mintha egyenesen az istenek szemébe néznénk.

Kye ilyenkor mindig előrébb hajol és halkabban kezd beszélni, mintha minden titkomat ismerné.

– Ha egy nő egyszer vele volt, akkor annak egy héten át folyékony fémkönnnyek potyognak a szeméből. Részben azért, mert hiányolják az érintését, részben pedig azért, mert csak így tudják visszavenni a büszkeségüket.

– Így van – teszi hozzá aztán Torik. – És szívárványt szokott szarni.

A Szaád fedélzeti emelvényén időzök. A hajó kikötött a midaszi rakparton. Nyugtalanná tesz, hogy hetek óta először ismét szilárd talajt érint majd a lábam. Mindig ez van. Egyszerűen nem tudom megszokni, hogy magam mögött kell hagynom az igazi énemet és a Szaádot, mielőtt visszatérek a piramisba, a családomhoz. Közel egy év telt el azóta, hogy legutóbb itt jártam, és bár hiányoztak, mégis úgy érzem, nem volt elég hosszú ez az idő.